

Духът на благовестието

Преди няколко седмици си говорехме за духът на Илия. Илия дойде в образа на Йоан Кръстител (Матей 17:12-13 „за да направи прави пътищата за Господа”. Двата с Исус започнаха служението си с едни и същи думи: Покайте се, защото Божието царство наближи:

Марко 1:14-15 14. А след като Иоан биде предаден на *властта*, Исус дойде в Галилея и проповядваше Божието благовестие, казвайки: 15. Времето се изпълни, и **Божие царство наближи; покайте се и повярвайте в благовестието;**

Матей 3:1. В ония дни дойде Иоан Кръстител и проповядваше в Юдейската пустиня, като казваше: 2. **Покайте се понеже наближи небесното царство.**

Двата казваха едно и също нещо, но дали го казваха по един и същи начин, с един и същи дух? Една случка от живота на апостолите ме кара да мисля, че говоренето на двата е било различно:

Лука 9:51-55 52. И проводи пред Себе Си пратеници, които отидоха и влязоха в едно самарянско село да приготвят за Него. 53. Но не Го приеха, защото лицето Му беше *обърнато* към Ерусалим. 54. Като видяха *това* учениците Му Яков и Иоан, рекоха: Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби [**както стори и Илия**]? 55. А Той се обърна и ги смърра; [и рече: **Вие не знаете на какъв сте дух; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси**].

Имаше нещо, което Илия можеше да прави за Божия слава, но Исус и неговите последователи не. В Стария завет духът който беше в Илия сваляше огън от небето и изгаряше онези, които му се противопоставяха (4 Царе 1:10-12), по-късно същият този дух с удвоена сила в Елисей караше мечки да разкъсват онези , които му се подиграваха. (4 Царе 2:24). Исус обаче не бе дошъл да погуби, а да спаси погиналото (Лука 19:10)

Това има голямо значение за нас, защото ние сме призвани да поучаваме, благовестваме, изповядваме (1 Петрово 3:15) със същия Дух, който беше в Исус.

Иоан3:30. Той (Исус) трябва да расте, а пък аз (Иоан) да се смлявам.

За Исус се казва в Библията, че поучаваше с власт (Марко 1:22), и че вярващите в него ще получат сила (Лука 24:49), но дали тази сила се проявяваше в гласа и в тона, с който говореха?

Марко 1:22. И те се чудеха на учението Му; защото ги поучаваше като един, който има власт, а не като книжниците.

Исаия 42:1-4 1. Ето Моят служител, когото подкрепявам, Моят избраник, в когото благоволи душата Ми; Турих Духа Си на него; Той ще постави правосъдие за народите. **2. Няма да извика, нито ще издигне високо гласа си, Нито ще го направи да се чуе навън.**3. Смазана тръстика няма да пречупи, И замъждял фитил няма да угаси; Ще постави правосъдие според истината. 4. Няма да ослабне нито да се съкруши Догдето установи правосъдие на земята; И островите ще очакват неговата поука.

Иоан 12: 47. И ако чуе някой думите Ми и не ги пази, **Аз не го съдя**; защото не дойдох да съдя света, но да спася света.

Захария 9:9. Радвай се много синова дъщерьо; Възкликавай, ерусалимска дъщерьо; Ето, твоят цар иде при тебе; Той е праведен, и спасява, **кротък**, и възседнал на осел, Да! на осле, рожба на ослица.

Как успяваше Исус да отговаря на Фарисеите и лицемерите, да изгонва търговците от храма (виж лицето му на картината в началото), и в същото време да изпълнява пророчествата, които го описваха като кротък, като човек който не издига гласа си, не вика.

Може ли някой без да е кротък да поучава казвайки: Блажени кротките? Или Блажени плачещите?

Лука 19:41. И като се приближи и видя града, **плака** за него и каза: 42. Да беше знаел ти, да! ти, поне в този [твой] ден, това което служи за мира ти! но сега е скрито от очите ти. 43. **Защото ще дойдат върху тебе дни, когато твоите неприятели ще издигнат окопи около тебе, ще те обсадят, ще те отеснят отвред, 44. и ще те разорят и ще избият жителите ти в тебе и няма да оставят в тебе камък на камък; защото ти не позна времето, когато беше посетен.**

Исус изрича присъдата над Ерусалим плачейки. Нека да си припомним следната случка от Библията:

Лука 13:1-5 1. В същото време присъствуваха някои, които известиха на *Исуса* за галилеяните, чиято кръв Пилат смесил с жертвите им. 2. И Той в отговор им рече: Мислите ли, че тия галилеяни са били най-грешни от всичките галилеяни, понеже са пострадали така? 3. **Казвам ви, не; но ако се не покаете, всички така ще загинете.** 4. Или мислите ли, че ония осемнадесет души, върху които падна силоамската кула и ги уби, бяха престъпници повече от всички човеци, които живеят в Ерусалим? 5. **Казвам ви, не; но ако не се покаете, всички така ще загинете.**

Тези последните думи могат да бъдат казани по различен начин: като закана/заплаха или с много болка в гласа. Опитайте и ще видите, че звучи различно: Исус търсеше да спаси погиналото. Аз днес съм убеден, че Исус ги е казал по втория начин защото открих за себе си, че веднага след тези стихове Той казва притчата за лозаря:

Лука 13:6-8 6. Каза и тая притча: Някой си имаше в лозето си посадена смоковница; и дойде да търси плод на нея, но не намери. 7. И рече на лозаря: Ето три години как дохождам да

търся плод на тая смоковница, но не намирам; отсеци я; защо да запразня земята? 8. А той в отговор му рече: **Господарю, остави я и това лято, докле разкопая около нея и насипя тор**; 9. и ако подир това даде плод, добре, но ако не, ще я отсечеш.

Днес знам, че няма противоречие, когато най-важното се казва тихо:

Еклисиаст 9:17. Думите на мъдрите тихо изговорени се слушат Повече от вика на онзи, който властвува между безумните.

Павел проповядваше разпънатия Спасител треперейки:

1 Коринтяни 2:1-5 1. И аз, братя, когато дойдох при вас, не дойдох с превъзходно говорене или мъдрост да ви известя Божията тайна; 2. защото бях решил да не зная между вас нищо друго, освен Исуса Христа, и то Него разпнат. 3. Аз бях немощен между вас, страхувах се и много треперех. 4. И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, но с доказателство от Дух и от сила; 5. за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила.

Имаме ли ние същото призвание:

2 Коринтяни 5:18-20 18. А всичко е от Бога, Който ни примири със Себе Си чрез [Исуса] Христа, и даде на нас да служим за примирение; 19. сиреч, че Бог в Христа примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше *на човеците* прегрешенията им, и че **повери на нас** посланието на примирението. 20. И тъй от Христова страна сме посланици, като че Бог чрез нас **умолява**; молим *ви* от Христова страна, примирете се с Бога,

Имаме ли същия дух, който умолява, тогава когато може да укорява?